

Arrest

nr. 294 210 van 15 september 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 september 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 september 2023 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 6 februari 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Uit het nazicht van het Eurodac-systeem bleek dat verzoeker op 13 januari 2023 een verzoek om internationale bescherming indiende in Bulgarije en op 27 januari 2023 in Oostenrijk.

1.2. Op 31 maart 2023 werd aan de Bulgaarse autoriteiten een terugnameverzoek gericht. Op 5 april 2023 stemde Bulgarije in met het verzoek overeenkomstig artikel 18, 1, b) van de Verordening 604/2013 van het Europees parlement en de Raad van 26 juni 2013 (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.3. Op 12 juni 2023 neemt verweerder een beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

1.4. Verweerder neemt op 4 september 2023 een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. De beslissing tot terugleiding naar de grens van Bulgarije als verantwoordelijke lidstaat is de bestreden beslissing en luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

de heer, die verklaart te heten,

[...]

nationaliteit : Afghanistan

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te Brugge om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Bulgarije, op basis van het Dublinakkoord van 05.04.2023, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek-

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 15.06.2023, met een termijn van 10 dagen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 12.06.2023.

Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht van 04.09.2023 in België te zijn omdat zijn broer hier woont en wegens oorlog in zijn thuisland. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Bulgarije verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om Internationale bescherming van de betrokkene en dat Bulgarije België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat de tussen betrokkene en zijn meerderjarige broer bestaande familierelatie niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels, cfr. "kind, broer, zus of ouder". Het kan uiteraard aangenomen worden dat een Integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013. Op basis van het voorgaande en rekening houdende met het expliciete terugnameakkoord van de Bulgaarse autoriteiten is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of

art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde. Vervolgens verklaart betrokkene niet terug te keren naar Bulgarije omdat hij er geen goede ervaring heeft.

Betrokkene verklaart rugpijn en pijn aan de geslachtsdelen te hebben. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat.

Toen betrokkene gehoord werd op 08.02.2023 verklaarde hij inzake de pijn aan zijn geslachtsdelen nog geen dokter geraadpleegd te hebben en hier maakt hij nu evenmin gewag van. Betrokkene toont niet aan waarom deze medische Problemen hem zouden belemmeren om terug te keren naar Bulgarije. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Bulgarije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 12.06.2023. Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 04.09.2023 geen andere elementen aan. Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient betrokkene vastgehouden te worden aangezien de terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en wel op basis van volgende feiten .

3° De betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Betrokkene werd op 11.07.2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene is niet ingegaan op de uitnodiging. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

4° De betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) van 12.06.2023 die hem betekend werd op 15.06.2023. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd."

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Nu vaststaat dat verzoeker is vastgehouden met het oog op een overdracht aan Bulgarije en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te worden aangenomen. Verweerder betwist dit ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het *prima facie*-karakter ervan. Het *prima facie*-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. Verzoeker voert in een eerste en tweede middel een schending aan van artikel 51/4, §4 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 16 en 17 van de Dublin III-Verordening, van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn middelen:

1. *“Op 4 September 2023 wordt door de verwerende partij een beslissing genomen met als opschrift “beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat”.*
De rechtsgrondslag van deze beslissing is artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet, zoals blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij merkt op dat de bestreden beslissing enkel bovenvermelde rechtsgrond inroept. Gelet op de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, baseert de verzoekende partij zich hierom op deze artikelen om het betoog van de verwerende partij op haar rechtsgeldigheid te beoordelen.

Het kan niet worden aanvaard dat de verwerende partij gedurende de procedure nog andere rechtsgronden zou inroepen, aangezien dit aan a-posteriori-motivering zou betreffen. Een degelijke a-posteriori motivering kan niet in aanmerking worden genomen in het kader van het aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verleende wettigheidsstoezicht.

2. Artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet stelt als volgt: "Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zander verwijl naar de grens doen terugleiden".

Ais feitelijke onderbouwing verwijst de gemachtigde naar de eerder genomen beslissing van 12 juni 2023, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (de "bijlage 26quater"). Verzoeker diende een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming op 21 december 2022, nadat hij zich eerder hiertoe had aangemeld.

Verzoeker diende een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming op 6 februari 2023, nadat hij zich eerder hiertoe had aangemeld. Door de Dienst Vreemdelingenzaken werd evenwel op 31 maart 2023 een verzoek gericht aan de Bulgaarse autoriteiten om op te treden als verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker. Door de Bulgaarse autoriteiten zou op 5 april 2023 zijn ingestemd met het verzoek tot terugname. Op 12 juni 2023 volgt de beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat Bulgarije de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming.

Derhalve blijkt dat de niet-uitvoering door verzoeker van de bijlage 26quater van 12 juni 2023 binnen de termijn van tien dagen, de feitelijke onderbouwing vormt om te stellen dat verzoeker voldoet aan de vereisten van artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet om verzoeker zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

Door verzoeker werd een vordering tot schorsing en nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gericht tegen de beslissing van 12 juni 2023.

Indien deze vordering gegrond zou worden verklaard, dan kan de verwerende partij zich niet meer op deze beslissing baseren als grondslag voor de beslissing tot terugleiding naar de grens (dewelke immers gericht is op de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat).

De bestreden beslissing is in dergelijk geval in strijd met artikel 51/5, §4 Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

[...]

1. Artikel 3 van het EVRM luidt bovendien als volgt: "Niemand mag warden onderworpen aan folteringen of van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt het volgende: "Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen".

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij wijst erop dat hij bij een overdracht aan Bulgarije vernederende of ontterende behandelingen moet vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen, dan wel dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoeker, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

2. Het AIDA- rapport stelt dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt in Bulgarije, theoretisch toegang heeft tot de procedure en de nodige waarborgen. Het rapport geeft echter verschwende doorslaggevende, kritische opmerkingen in verband met de opvang en behandeling van een

verzoek tot internationale bescherming, waaronder de toegang tot huisvesting en de toegang tot de procedure tot internationale bescherming.

Deze tekortkomingen worden onvoldoende naar ernst ingeschat door de gemachtigde, temeer omdat de toegang tot de asielprocedure én de opvang niet voldoende gegarandeerd is. De opvangcentra zijn onvoldoende voorzien op de voorziene toestroom aan verzoekers tot internationale bescherming, waardoor ook verzoeker hiermee zal worden geconfronteerd (zie https://www.euractiv.com/section/politics/short_news/bulgarias-overcrowded-refugee-centres-in-spotlight/). De verzoekende partij is hiervan volledig afhankelijk, terwijl geen concreet onderzoek werd uitgevoerd of de vereiste garanties aanwezig zijn in het geval van de verzoekende partij.

Verzoeker benadrukt in het bijzonder dat hij nood heeft aan opvang, omdat hij niet zelf kan voorzien in zijn levensbehoeften. Hij verbleef hierdoor ook in een collectief opvangcentrum van Fedasil, gelegen te 9100 Sint-Niklaas, Grote Baan 111, alvorens hij van zijn vrijheid werd beroofd door verweerder.

Verzoeker benadrukte derhalve dat hij, bij een terugkeer naar Bulgarije, in een situatie dreigt terecht te komen waarbij hij niet meer in staat is om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Verzoeker wenst te verwijzen naar de volgende landeninfo, waaruit blijkt dat de Bulgaarse politie en asielinstantie op een inhumane manier tewerk gaat met de Afghaanse asielzoekers: "20 March 2023 | USDOS - US Department of State (Author) Bulgaria Annual report on human rights in 2022 2022 Country Report on Human Rights Practices: Bulgaria (Periodical Report, English): "In May Human Rights Watch accused authorities of "beating, robbing, stripping, and using police dogs to attack Afghan and other asylum seekers and migrants, then pushing them back to Turkey without any formal interview or asylum procedure." In June the NGO Mission Wings reported receiving at least 150 reports of pushbacks during meetings with migrants in Turkey in May" Zie: <https://www.ecoi.net/en/document/2089461.html>. zie ook: <https://news.sky.com/story/bulgaria-denies-violence-and-illegally-pushing-back-asylum-seekers-12772583>.

Verzoeker kan in België voorts rekenen op zijn broer, die alhier woonachtig is. De familiale band wordt niet betwist door verweerder. Door de bestreden beslissing zou verzoeker evenwel worden gescheiden van zijn broer, terwijl verzoeker over de discretionaire bevoegdheid beschikt om het verzoek tot internationale bescherming in België te behandelen. Deze private belangen van verzoeker werden onvoldoende overwogen door verweerder. Verweerder had daarbij tevens de door verzoeker aangehaalde medische elementen kunnen overwegen, zoals de door hem aangehaalde rugpijn en pijn aan zijn geslachtsdelen.

Er werd om deze redenen geen belangenafweging of individueel onderzoek uitgevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing in strijd met artikel 3 EVRM, artikel 4 Handvest Grondrechten EU, artikel 51/5 Vreemdelingenwet, de artikel 16 en 17 van de Dublinverordening evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting en het redelijkheidsbeginsel."

2.3.3. Zoals verzoeker zelf ook aangeeft, wordt huidige bestreden beslissing feitelijk onderbouwd middels een verwijzing naar het eerder genomen overdrachtsbesluit van 12 juni 2023. Verzoeker herneemt in dezen zijn grieven in het licht van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest en van artikel 3.2. van de Dublin III-Verordening, zoals hij deze ontwikkelde met betrekking tot dit overdrachtsbesluit in het bij de Raad onder het rolnummer 295.688 gekende beroep. In dit verband kan de Raad ermee volstaan te verwijzen naar de beoordeling inzake deze aangevoerde middelen in zijn arrest van 15 september 2023 met nummer 294 209 inzake het overdrachtsbesluit van 12 juni 2023. De bespreking in dit arrest inzake deze middelen geldt onverkort voor de thans bestreden beslissing en op grond van deze bespreking kan evenzeer worden vastgesteld dat de voormelde middelen ook wat de thans bestreden beslissing betreft niet ernstig zijn. Het louter verwijzen naar landeninformatie – waarvan bovendien niet van alle informatie een werkende hyperlink wordt gevoegd – zonder deze op enige wijze *in concreto* te bespreken en te betrekken op zijn eigen zaak, kan de in het arrest met nummer 294 209 gedane beoordeling niet ombuigen.

2.3.4. Ook wat betreft de aanwezigheid van verzoekers meerderjarige broer in België, evenals de aangehaalde rugpijn en pijn aan de geslachtsdelen, kan de Raad ermee volstaan te verwijzen naar de beoordeling zoals deze werd gemaakt in het arrest met nummer 294 209. De Raad merkt alleszins ook op dat verweerder in huidige bestreden beslissing tot terugleiding eveneens is ingegaan op de aanwezigheid van verzoekers broer en de aangehaalde medische problemen. Zo kan de Raad in de bestreden beslissing als volgt lezen: "Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen Inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat

ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Bulgarije verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om Internationale bescherming van de betrokkene en dat Bulgarije België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat de tussen betrokkene en zijn meerderjarige broer bestaande familierelatie niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels, cfr. "kind, broer, zus of ouder". Het kan uiteraard aangenomen worden dat een Integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013. Op basis van het voorgaande en rekening houdende met het expliciete terugnameakkoord van de Bulgaarse autoriteiten is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde. Vervolgens verklaart betrokkene niet terug te keren naar Bulgarije omdat hij er geen goede ervaring heeft.

Betrokkene verklaart rugpijn en pijn aan de geslachtsdelen te hebben. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat.

Toen betrokkene gehoord werd op 08.02.2023 verklaarde hij inzake de pijn aan zijn geslachtsdelen nog geen dokter geraadpleegd te hebben en hier maakt hij nu evenmin gewag van. Betrokkene toont niet aan waarom deze medische Problemen hem zouden belemmeren om terug te keren naar Bulgarije. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Bulgarije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn."

Verzoeker blijft in gebreke concreet in te gaan op deze overwegingen, laat staan dat hij concreet aantoonst dat deze in strijd zouden zijn met de door hem geschonden geachte bepalingen of beginselen.

2.3.5. Nu geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, wordt aangevoerd, is niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde.

2.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend drieëntwintig door:

N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. DENIES